

In 1912 verschijnt het essay *Das Ressentiment im Aufbau der Moralen* van Max Scheler (1874-1928), nog in een periode voorafgaand aan de twee wereldoorlogen in de eerste helft van de twintigste eeuw. De tekst biedt een wijsgerig-antropologische verdieping op het werk van Immanuel Kant, maar zo mogelijk nog meer op dat van Friedrich Nietzsche. De centrale vraag uit de Verlichting naar het kennen in fundamentele zin wordt beantwoord met een erkenning van de kracht van het irrationele en met een openheid voor existentiële ervaringen. Scheler beschouwt de persoonlijke waarden als 'het hoogste' en als categorie om te komen tot het wezen van de mens. Zonder romanticus te zijn en als existentialist avant la lettre kiest Scheler voor een beschrijvend-psychologische benadering van het verschijnsel *ressentiment*. Ressentiment kent zijn wortels in wraak, haat en boosaardigheid en mondt uit in wat Scheler 'zelfvergiftiging van de ziel' noemt: wraakzucht die zonder ontlading blijft.

In de reeks Grote Klassieken zijn ook verschenen:
BENJAMIN • *Het kunstwerk in het tijdperk van zijn technische reproduceerbaarheid*
ERASMUS • *Lof der Zotheid*
FOUCAULT • *De geboorte van de kliniek*
FOUCAULT • *De woorden en de dingen*
GOETHE • *Italiaanse reis*
HORKHEIMER & ADORNO • *Dialectiek van de Verlichting*
KIERKEGAARD • *Of/Of*
NIETZSCHE • *Aldus sprak Zarathoestra*
SENECA • *Dialogen*
WITTGENSTEIN • *Filosofische onderzoekingen*